

En vise om våren

Chr Winther
(1796-1876)

J.C.Gebauer
(1808-1884)

Lille kor

Andante

Sopran - lille kor

1. Nu lak-ker det af ti - den småt, da jom - fru vår vil kom - me; den
ca - mi - sol, mens li - stig i det sam - me sig

Alt - lille kor

1. Nu lak-ker det af ti - den småt, da jom - fru vår vil kom - me; den
ca - mi - sol, mens li - stig i det sam - me sig

Bas - lille kor

1. Nu lak-ker det af ti - den småt, da jom - fru vår vil kom - me; den
ca - mi - sol, mens li - stig i det sam - me sig

6

S. lk.

søvn som hun i nat har få't er sag - tens snar - lig om - me. Ej - a
nær - mer den for - lib - te sol i ful - de fyr og flam - me Ej - a

A. lk.

søvn som hun i nat har få't er sag - tens snar - lig om - me. Ej - a
nær - mer den for - lib - te sol i ful - de fyr og flam - me Ej - a

B. lk.

søvn som hun i nat har få't er sag - tens snar - lig om - me.
nær - mer den for - lib - te sol i ful - de fyr og flam - me

10

S. lk.

ej
ej

A. lk.

ej
ej

Stort kor

S. sk.

1.-10. Ej - a hvor skønt! snart lø - vet er grønt og fug - len vil

A. sk.

1.-10. Ej - a hvor skønt! snart lø - vet er grønt og fug - len vil

B. sk.

1.-10. Ej - a hvor skønt! snart lø - vet er grønt og fug - len vil

15

S. lk. v. 1-9 v. 10

2. Bort kas - ter hun sin

A. lk. v. 1-9 v. 10

2. Bort kas - ter hun sin

B. lk. v. 1-9 v. 10

2. Bort kas - ter hun sin

S. sk. v. 1-9 v. 10

kvid - re så kønt kvid - re så kønt

A. sk. v. 1-9 v. 10

kvid - re så kønt kvid - re så kønt

B. sk. v. 1-9 v. 10

kvid - re så kønt kvid - re så kønt

3. Så tager hun sit styrtebad
i luftens friske strømme,
lig lette skyer skilles ad
de mørke nattedrømme.

6. Og vil hun bruge ham til spejl,
da er han så fornøjet,
skønt stundom – det slår aldrig fejl -
han tårer får i øjet.

9. Kaninen morer sig i krat,
græshoppen lystigt vipper,
mildt stjernen i den klare nat
med sine øjne glipper.

4. Og når hun så er toet og tørt,
den ranke mø sig klæder
i silkesærk og fløjelsskørt,
og stadselig fremtræder.

7. Men alt, hvad der har kraft og liv,
sig glæder ved partiet;
der findes ej en sjæl så stiv,
der finder noget i'et.

10. Sig glæder selv, skønt gammelklog,
den blege, syge måne,
alverdens hjerte sukker, og
poeterne – de dåne.

5. Men solen med et rundt gesigt
bag efter hende render;
han tror nu ret, det er hans pligt
at være hendes tjener.

8. Nej, gøgen ler til finkens slag,
og storken halsen bøjer,
og sommerfuglen for og bag
gør tusind pæne løjer!